

Bayer Béla

K á n o n

A gesztenyék gyertyái porig égtek,
mutál a szél a Pere Lachaise felett.
Lelkünkben Piaf Morrisonra ébred,
hogy skálázzon újmódi éneket.

Apollinaire halmán a hangszálak
suttogva rebegik "a nyár halott",
s Bellini nem kreál szerenádót,
hogy Modi múzsái sem angyalok.

Ellobbantak mind a "Bimbózó lányok"
Marcel Proust ében selyeming-egén.
Képzetté öelve az örök álmot,

a "letúnt időt" a Champs Elyséen.
Foszlik a szélben egy Chopin polonéz,
Bizet gyöngyhalásza holnapot igéz.

Párizs, 1999

Lelkes Miklós

versei

Gyermekkori kert

A fűben sárga almák elhevertek.
Csipkés árnyékút szárnyas fénybe vitt.
Bogár bandukolt kunkori levélen,
s élveztem: az ég rám kéket terít.

A nyár hintája messzeségbe lendült,
majd visszatért, s kigyúlt a fák alatt
magányom, mit adtál, mosolygó isten:
drágakőszikrás szépség-pillanat.

A felnőttekben én sohasem bíztam.
Maga módján mindegyik szeretett,
de gyermeklelkem mindegyik lenézte, -
szeretettől is kaphatsz sebeket.

A kertbe bújtam el, az lett hazámmá, -
előttem és mögöttem börtönök -
de ott az ég rám terítette kékjét,
s könnycseppbe is tündéarc költözött.

Kert volt? Inkább létnek hitt életem volt,
s képzelt édenhalálom, gondtalan,
és mámorédes sárga illatában
meg-megfürdtem álomtest-magam.

Felnőttként már, tudom, semmit sem érek.
Átzuhogok múltbéli kerteken.
Hiába-szó száll, sírhat már a lélek:
az a tündéarc nincs többé velem.

A gyermeket a felnőtt meg nem érti, -
s fel sem fogja, hogy milyen nagy baj ez!
Csak gyermekkorban varázsol a szépség,
a csillag, mely kertek fölött remeg,

ha itt az este, madarak sietnek,
s neszekkel telt ágrejtély, holdidő
bűvöl szívet - és lesz felejthetetlen,
ha minden más már elfelejthető.

Holdnak kedveskedő

Gyermekkorom holdjai, egyre nőttek.
Újraélem kedves, fehér időtök.
Levélkupac-füst száll. Hajlongnak árnyak.
Érzem lélegző létét a világnak.

Egy-egy faág-nesz surran fel az égig.
Jól gondoltam mindent, - és rosszul mégis.
Mebánás felé mégsem megyek, holdak,
múlt-ösvényén emlékező mosolynak.

Habár, mit hittem, ma már hihetetlen,
ti, fehér holdak, figyeltek szívemben,
s tavaszi égbolt kék-fekete kertje
kaput nyit öröm-bánat végtelenre.

Felszáll a füst. Árny hajol rá az árnyra.
Fák búcsúznak el: Anyám hív a házba.
Kigyúlt már, olvad bent a lámpa fénye,
s ölembe ül volt-álmok messzesége.

Ó, holdjaim, tavaszaim! Virágos
utat hittem a Szépség Csillagához.
Piros út- virág nyílt ki új sebekben, -
de egy sebem sincs megmutatni kedvem.

Ó, holdjaim! Látó szemem kifáradt,
de elgyötörten is kell a Varázslat,
sőt, talán jobban, mint szemnek, pihentek.
Keresni kell a csillagálmú kincset,

az égbolt-békét kék-fekete kertben,
ágneszeket tavaszest-szerелеmben,
a hívó szót, míg olvad lámpa fénye,
s közel kerül volt-álmok messzesége...

Németh Dezső

A költőnek szabadnak kell lenni

Mit jelent a költői szabadság? A természetes szépség birtoklását, áldozatot az önmegteremtés boronaágyán, elmenést mindenhova és visszajövet mindenhonnan. A költő önmaga megalkotója, a szellem és az "én" kovácsa. A formák és az alakatlan alakzatok elrendezője, Nincs szüksége kritikusra, mert a költemény önmaga kritikája, nem szorítható semmilyen szabályok közé.

Hiába van sokféle ütem, versláb, rím, forma, ha nincs ihlet, ha nincs egy istenes szellemi pillanat, amikor megejtődik a gondolat, és belép a nyelvi szépséget teremtő lélek-szobába. A költészet nem mesterség, hanem mágia. Csodavárás és gyötrelem. "Csak az származik az istenektől, ami a költő szívében megy át -, nem az, ami csak a fülön keresztül jött a tollára." Írja Mikszáth Kálmán Az én jeles mondataim c. könyvében. A költőnek meg kell haladnia önmagát, át kell törnie a nyelvi korlátokat, le kell vetkőznie a szokványokat, és szabaddá téve önmagát táncolnia kell abban a tűzben, amelyből ki akar törni.

Voltak és vannak most is számosan, akik nincsenek hivatalosan beleírva a költők névsorába. Ők a névsortalan költők. Lehet, hogy az első vonal kritikusa a névsortalan költőt a névsortalanságból is kihúzná, ha tudná. De nem tudja, mert a névsortalan költő szabad és megszállott. Nem futkos elismerésért. Nem írat magáról elvtelen kritikát. Nincs összeköttetése se kurátorral, se párttal, csak egyszerűen ír, dolgozik szabadon, felíratlanul, szinte észrevétlenül.

Mert a költőnek olyan szabadnak kell lenni, mint a madárnak, hogy tisztán csendüljön az éneke.

A költői szabadság természetesen nem jelenthet nyelvi pongyolaságot, kuszaságot, tehetségelenséget, mert a vers úgy is kiveti magából a szerencsétlen rímfaragót. Az olvasója minősíti legjobban a költőt.

A kis LANT szerkesztősége elvből nem közöl kritikát, az elfogadhatatlan írásokat egyszerűen nem jelentjük meg.

Bayer Béla

Mindinkább

Időbe került míg kitapasztaltam
a vadászkok észjárását.

Kupacnyi kudarcba, de élek,
s bár mindinkább szálla leszek,
nem fog az átok. Hánánok és
Kajafások törnek álmaimra,
szarvas lelketem mégsem sérthetik.

Rivalló kürtjük diadalt nem hirdet.
Agancsom ágbogán gyertya milliomm,
s ihatok gyémánt vizekből is.
Hamis ábrándot vágyam nem kerget,
csak parányból telhet eggyé az egész.

Mérték, szám és súly szerint.

Arányosan. Ünök szemérme villan,
tüllfátylát a köd eloldja,
s ez erdőnyi hazában
füvekre szállnak a csillagok.

A csaliton égi könny ragyog,
míg a nyiladék szegélyén megvirrad
a teremtő vigyázó tekintete.

Sárközi Árpád

Fényesítem glóbuszomat

Csöndes, ihletett pillanatomban:
csak jó verset akartam írni
a görbebot anatómiáról,
hogy szép egyenesnek született
s ő elhitte, hogy pódiuma lesz...

Hitte a madárkoncerteket:
tavaszi zöld erdők sűrűjében.

De kivágták! Sorsát megtörték, elferdítették
deli gerincét:

A témával tovább nem boldogultam, s így
visszaraktam asztalomra fölragyogtatni
glóbuszomat!

Lemostam róla a rárakódott
szennyet: s számot vetve magammal,
belenyugodtam. Mégsem mulattam
el potyára ezt a délutánt...

/Ma éppen sokadnapja dolgozom,
s ez új kedvet ad világomhoz. /

Hosszú kéz

Hosszú Kéz forgatja a kardot
Egyre hangosabban hallom suhogását
Látni is vélem élén csillanni a Fényt
Előbb- utóbb darabokra fog szelni
De százfelé törik bennem a penge
Én egyé rakom magam
Mert illenek egymáshoz darabjaim!

De a kard!
Hogy szedi össze véres darabjait -
A véres rozsdá enyészí el!

Katona Brigitta

Felgyorsult elmúlás

*

Körülötted
a felgyorsult elmúlás tüze ég
és elemészt, egészen elemészt:
csillagot, arany napot, nyarat,
forgó táncot, szerelmes csókot,
elemészt lángoló fát,
s mint lehulló levél
a pokolban égsz el te is,
s mindhiába...

**

Sötét, lelketlen lombok
az út mellett.
Szívemben is hasonló a csönd
a mozdíthatatlan kőormokhoz.
Nem köszönök az égnek -
az októberi kéknek
... lelkem mélyén
szomorú koszorúk égnek.

Túlélés

Távoli utak porában
sós könnyed kővé lesz...
hiába térdelsz és mondd
- jó vagyok Istenem!
Már minden feketé színt öltött.
Nincs túlélés.
Még utoljára ölelj meg!

Megsemmisült pillanat

Egy megsemmisült pillanat
tölti be a szobát,
mint ezer tükördarab
visszaverik rád fényüket
a kudarcok
s már hiába kiabálsz...

N. László Endre

A vándordeák meg a szépasszony

/Mátyás-mese/

"Töttem, amit töttem,
szerelembü töttem.
Csak asztot sajnálom,
többet nem töttem!

Csak az ű szörelme
jár mindig eszömbe,
ezír a jó lsten
meg nem büntet engöm!"

Olyan unalmas vidékre tévedt a deák barangolása közben, ahová a füles ördög is legfölebb csak kormos üstöket borogatni jár, ha éppen más dolga nincsen. No meg aztán az idő is a legeslegcsúnyább arcát mutatta. Nádszálnál vékonyabb, toronynál magasabb lett, mármint az eső, de ha legalább fölváltva csinálta volna, ne ilyen unalmasan, mert így hol suhogott, hun zuhogott.

Ritkán esett meg e szegény vándordeákkal, de olyan piszkos volt már ünge, gatyája, hogy igazán szégyönlötte, mióta megnézte magát a rút idő csinálta tőcsa kerekre sikeredett tükrében.

Borongós kedviben meg is mondta:

- Ha legalább azt tudnám, hogy merre van az előre és merre van a hátra, talán vissza is fordulnék, bár nem szokásom. Az biztos, hogy jól eltévedtem, de azt ezért látom, hogy ilyen időben előre van a messze, hátra meg a távol. Ennek a sok kódorgásnak egyszer az lesz a vége, hogy visszamegyek - unatkozni, deáknak!

Hiszen holtig így is, meg úgy is eléli az ember!

Mire végére ért ennek a bolondos bölcselkedésnek, megvonta széles, a hideg esőtől ázott vállát, aztán már nem csupán az égből, hanem még a kalapjáról is nyakába csorgott a felhők leve. Már fordult volna vissza, hogy arra legyen az előre, amerre az orra mutatta, amikor egy hang megállította!

Mert nem ám valami részeg csavargóé, nyöszörgő vénasszonyé vagy a bakkecskéjét hiányoló boszorkányé volt az, hanem egy meleg, bársonyos, gerlebúgású asszony hang:

- Mióta itt téblábol, találgatom, mi is lehet: talán éppen garabonciás deák, vagy csupán egy elázott ürge? Amint látom, ha jól látom, az üngét meg a gatyáját már csak a piszok, a csizmáját a folt, tarisznyáját meg a lik tartja össze! - évdődött a szegény ázott legénnyel a kedves szép hang láthatatlan gazdája.

A deák meg, aki vagy az volt, akinek látszott, vagy az, akinek látszani akart, csak nézdegélt zavarodottan jobbra is, balra is, előre is, hátra is, de rákancsalított az orra hegyére és megtapogatta még üres tarisznyáját is. Ám e hang csak hang volt, és asszony hozzá nem volt! Legalább is addig nem volt, amíg újra meg nem szólalt:

- Néz, néz, mindenhová néz, csak éppen oda nem néz, ahová kéne - ungorkodott vele újra. - Itt vagyok ennek a vén fűzfának az odvában, ahová a hirtelen iderontó zápor elől bújtam. De csak hiába várom, hogy kiesse magát! - szaporázta a szót a vén fa odvából kikukkantó szép hang még talán szebb tulajdonosa.

A deáknak elállt tüle szeme-szája, de

asztán még is kinyögte végre:

- Csak nem ennek a torz, csúf botlófának van ilyen szépséges szép tündére? - Majd - erőt véve bámulatán - így folytatta:

- Jól mondottad, mert most valóban akár likból öntött ürge is lehetnék, ha nem szegény vándordeák lennék.

- Én meg egy szegény, magányos özvegy vagyok. A szépet legfőbbként szép aszszonyokban, leányokban becsülő legény már bókolt is, ahogyan illet:

- Akár Tündér Ilona is lehetnél!

- Ahogyan te Árgyéus királyfi! - kacagott az asszony. - Ne haragudj, de ide nem hívhatlak be, mert magamnak is szűk ez a lik, de ha szépen hazaviszel, nálam kivárhatod az eső végét. Meglátod, nem leszek hálátlan. S hogy miért nem megyek a saját lábamon? Elárulom, hogy éjszaka furcsa álmom volt, s magam sem tudom, miért, a szebbik piros csizmám húztam föl. Nem szeretném összesározni. A legénynek nem csak a szája mondta, a szeme is csillogta:

- Viszlek, viszlek én, szépséges Királyasszony, viszlek, ahová csak akarod. Az a fontos, hogy minél messzebb legyen

- kedveskedett a deák, s talán maga sem tudta, hogy hideg, vizes ruhája borzongatja vagy valami egészen más. - Elviszlek karomban akár az Óperenciáig!

- Na, olyan messzire azért ne. Csak a házig, ami legfeljebb száz lépésnyire van innét. De kérlek, ne a karodban vigyél, mert hát elég nehéz vagyok! - nevetett az asszony, de talán észre sem vette, hogy letegezte a szemrevaló legényt.

- Hát hogyan, ha nem a karomban.

- Inkább a nyakába ülnék, úgy könnyebb lenne, s közben egy kicsit melegíteném is - nevetett ravaszkodva az asszony, akiről

bizony sem elől, sem hátul nem hiányoztak azok a bájak, amiktől ifjúnak, vénnek és minden valamirevaló férfiembernek kiszárad a torka, kicsordul a nyála. A deákkal is ez történt:

- Jó! Nagyon, nagyon boldog leszek, ha a nyakamba vehetlek. De hát hogyan is csináljam itt ebben a térdig érő latyakban? - nézett rá tanácstalanul a deák, mintha semmi nem jutott volna az eszébe. Az asszony csiklándósan nevetett:

- Nagyon egyszerűen. Ideáll e fa alá, én pedig megfogom ezt az erős ágat, s arról szépen a nyakába ereszkedem! Na, mit szól hozzá?

Bárki is volt a szépasszony, az biztos, hogy találékony volt. A deák meg nem kérte magát, szépen beállt a mutatott ág alá. Az asszony már ott függeszkedett rajta, ő meg csak bámult, meg bámult fölfelé. Nem bánta volna talán azt sem, ha mindjárt bele is vakul az egyik vagy akár mindkét szeme abba, amit látott. Az asszony - bár kissé ingerülten - nevetett.

- Na, ne bambujon már! Csak bámul a szoknyám alá, mint a mesebéli kokas a sárban talált gyémánt félkrajcárra! Maga kelekótya, forduljon már meg, mert nem is tudom mi lelné, ha előlről ülnék a nyakába. Ne nevetessen no, mert nyomban bepisálok! Forduljon meg végre!

- Nem is bánám, talán meg is köszönném. Hiszen nedvesebb már aligha lehetnék. Csak az ám a baj, hogy akkor nem az utat látnám! - huncutkodott most már a deák is.

- Ha előlről ülnék a nyakába, nem látna semmit, még szuszogni se tunne.

- De forduljon már! Vagy azt akarja, hogy belepottyanjak a sárba?

Bár a szeme nehezen mozdult el a látványtól, mégis megfordult a deákunk, és a szépasszony ügyesen a nyakába ereszkedett. Ott egy kicsit izgett-mozgott, amíg szép nagy, kerek seggivel el nem helyezkedett. S ebbe a helyezkedésbe hirtelenjében beleizzadt a legény nyaka, homloka, de nem ám az asszony súlyától, bár az sem volt éppen semmi. Aztán meg az a két gyönyörű fehér comb, amiről középig felcsúszott a szoknya. Azokat igazán meg köllött csókdosni! Nem is lett volna az, aki volt, ha ezt elmulasztja. Mocorgott az asszony, ligetecskeje csiklandozta a legény nyakát, de nem csupán azt.

- Ez nem volt benne az alkuban!

A legény már nem volt zavarban:

- Majd utólag beletesszük! Ami nem volt, az még lehet! - mondta, mintha sejtette volna, hogy életének talán a legszebb ajándékát kapja majd azon a csúf, esős őszi délutánon. Bizony azt!

- Na, mozduljon már! - türelmetlenkedett a szépasszony. - Vagy azt akarja, hogy én is bőrig ázzak? - és kis piros csizmája sarkával még meg is sarkantyúzta lovacskaáját, s közben egyre följebb csúszott a szoknyája.

- Megyek, már megyek, csak jól fogja combjával a nyakam, kezivel a homlokom! Elmennék én így veled a nyakamban az Óperenciákon túl is, de a szemembe csurgó esőtől nem látok semmit!

Az asszony kacagott:

- Na jó, a szoknyámmal betakarom a fejit, hogy legalább a kobakja ne ázzon tovább. Csak fogja, szorítsa a combom, ha nem fél tőle! Vagy talán nem tudja, mire van a keze?

- Amikor aztán már a szoknyától nem

látott a legény semmit, ő is nevetni kezdett:

- Na, most már végképp csak sötétséget látok, de nem baj, mert attul többet érzek!

- Máris érzi? Pedig nem akartam! Hát minek nevetetett annyit? Köllött ez magának? Na, menjen, amerre dirigálok!

Vége csak elindult a legény, s közben érezte, hogy valami forró csurog rajta végig. Magában nevetett! - Ezt nem merné megcsinálni, ha tudná. Na, sebj! - Még szorosabbra fogta a két combot, közben szaporán szippantgatott abból a jóféle illatból, ami az asszonyból áradt. Mintha csak virágos kertben lett volna valahol Budán vagy Visegrádon. Vége mégiscsak odaért a hófehérre meszelt házikóhoz, aztán a legény guggolva, a szépasszony mélyen lehajolva, bejutottak egy ajtón, aztán ugyanúgy egy másikon is.

- Talán azt akarja, hogy a nyakában maradjak? - kérdezte kissé gunyoros kacérsággal az asszony. - Guggoljon már ügyesen! - dirigálta.

Olyan szép lassan, szépen, kelletően kászmálódott le a deák nyakából, hogy annak még a lélegzete is elállt a gyönyörűségtől. Amikor aztán körül nézett, látta, hogy egy szép tiszta szobában van, ahol az asszonyon kívül még egy kövér kemence is árasztja a meleget. Nem maradt sok ideje a nézelődésre, mert kapta a parancsot:

- Ott a padon a teknő. Mosakodjon le tetőtől talpig! Ha szégyenlős kimegyek, ha nem szégyenlős, maradok! Na jó, addig készíték tiszta ruhát az ágyra, falnivalót az asztalra.

Nem volt szégyenlős a deák.

Pucérra vetkőzött és már mosta is le

magáról a végtelen országutak porát. Durva szövésű, piroscsíkos törölközőt kapott, azzal szárazra dörzsölte magát. Amíg a szépasszony az asztal körül foglalatostkodott, a legény gyorsan magára kapta a szépen ráncolt gatyát, meg a patyolat inget.

Az asszony megfordult!

- Na, így már egy bikkmaknyival jobban néz ki az ázott ürgénél - mondta nevetve,

- De a fálnivalóra még várni kell! Már bent van a kemencében - majd máshová nézve, így folytatta: - A vékonyka ünneplős csizmában nagyon átfázott a lábam. Úgy érzem, hideg, mint a jég! - a legényre figyelt, mond-e valamit?

Mondott ez kedvest is, szépet is, minden asszonynak, leánynak, bizonyára még tündérnek tetszött is:

- Ülj csak le ide, az ágy szélére! Én ide csücskenek eléd, erre a kisszékre, s lehúgom lábadról ezt a féltett piros csizmácskád! - mondta nevetős szolgálatkészséggel a deák, s közben meg azt gondolta, hogy: - Bezzeg nem fázott a térded fölött, meg a derekad alatt semmid, amikor a nyakamban ültél.

Nem is köllött annak több rábeszélés. A legény meg csinálta lelkesen, teljes odaadással, amit ígért, mintha egész életében mást se csinált volna. Olyan szép formás, rózsaszínnel árnyalt lábacska került elő a csizmából, hogy a deák szeme, de talán még a szíve is könnybe lábadt a nagy-nagy gyönyörűségtől.

A burkus király világszép leánya is megirigyelhette volna! De bizony nagyon hideg volt, nem hazudott neki a szépasszony.

A legény ölébe vette mindkét lábacskát, a két szép fehér galambocskát. Előbb az egyiket dajkálgatta, simogatta, melen-

gette a lehetével a szívéen, aztán meg összecsókolgatta. Talán abba se hagyta volna, he nem érzi meg, hogy van belőle még egy másik is! Így az sem maradhatott mostoha, azt kényeztette.

A szépséges asszony meg - hosszú haját lebontva - nézte, bámulta, mit csinál lábacskaival a deák. Majd izegni-mozogni kezdett a helyén, mintha csak hangyabolyba ült volna bele, aztán kimondta:

- A térdem is hideg, mint a jég!

Ez már csak félig volt igaz, de hát mit tehetett a deák, akinek ajka már forróbb volt, mint a nyári nap sugára, mit tehetett az a deák, aki töröknek-nímetnek mindig ellent tudott állani, de a szép asszonyok óhajának soha? Azokat a szép gömbölyded térdecskéket is melengette, először csak a kezivel, aztán, a szájával, leheletivel, csókjaival, nehogy valami jogos panaszuk lehessen ellene. Ám közben már azon mesterkedett, hogy följebb is "szétnézzen" a kezivel, aztán a szájával, hátha ott is melengetésre szorul valami...

De bíz ott jó meleg volt. Minél följebb, annál melegebb, odafönt meg már egészen forró.

Hát igen, így történt, s nincs ebben semmi, de semmi szégyelleni való. Úgy összemelegedtek, hogy az evésre is csak alig-alig maradt idejük. Amikor deákunk felébredt a tegnaptól ismerős ágyban, látta, hogy az ablakon túl még mindig esik az eső, ami egyáltalán nem búsította. Hallotta, hogy a szépséges, olyan nagyon melengető és melegedni akaró asszonyka a kamrában motoszkál, s nagyon boldognak, elégedettnek érezte magát. Az asszony csöndesen énekelgetett

**Eresz alatt fészkel a fecske,
mi van a kötődbe menyecske?**

**Pici, piros alma, borízú.
Csókolja kend, jaj, de jóízú!**

Ezt az ajánlatot már a deák sem állhatta szó nélkül, hát csak úgy huncutkodva megjegyezte:

- Bizony, bizony... és nem is csak borízú, van ott más íz is, s egyik jobb a másiknál!

A szépasszony nevetve jött az ágyához:

- Azt gondútam ebbe a buta fejecskémbe, ha meg is kóstúta deák uram este, röggelre biztosan elfelejtötte.

- Kóstútam, kóstúgattam, s egyik se volt olyan, hogy mostanra elfelejtssem, de azért csak megkóstúnám újra! - és húzta maga mellé a deák karcsú derekánál átkarolva, fejit annak két gyönyörű melle közé szorítva: - Megnézem én most világosan is azt a kicsi piros almát, hátha találok ott mást is... Nem venném szívemre, ha valami kimaradna...

- Hát azt bizony én se szeretnim! De nízze csak, még mindig esik! Ilyen üdőbe még a kutyát se kergetik ki a házbú, nem a lelkes embert. Hogyan is kívánhatnám, hogy ilyenkor vágjon neki a távolban, a hosszú falu másik végén tekergő országútnak. - hamiskodott szép kacér mosolyával az asszony, csókra kínálva száját.

A deák meg mohón kóstolgatta, csak azután válaszolt:

- Ha tartóztat, szívesen maradok!

- Küldeném én, mert hát igencsak kemény szívű fehérszemű vagyok. Csak az a baj, hogy miután kimostam üngét, gatyáját és kiakasztottam száradni a kötéltre, akkor vöttem észre, hogy esik az

eső. Így aztán még mindig ázik, ahelyött, hogy száranna! - kacagott az asszony.

- Akarja, hogy behozzam?

- Ne nízze már- bolondnak! Csak ázzon, amíg akar! Majd, ha eláll ez eső, kiszáritja a szél, amikor kedve lesz hozzá, mert az én utam most nem igen sietős.

Az asszony egész testével rásimult a legényre: - Ne fíjjen, bármi lesz is, én deák uramat nem engedem kiszáradni! - szorította telt, forró combjai közé annak egyre följebb motoszkáló kezét. - Nem akarja, hogy lepisájjam? - nevetett csiklándósan az asszony.

- Az bizony jól esett, melegített.

- Néha azt köll csinálni, mert annak szaga nagyon keményíti a férfi szerelmit. Azt is, meg mást is - huncutkodott az asszony. - Ha fölkel és az ölibe, vagy a nyakába ültet - mondta és mellei közé szorította a deák arcát, az meg csókolat egészen a kifulladásig.

Csoda-e aztán, hogy amikor szerelmeskedés közben maradt rá idejük, azon imádkoztak együtt és külön-külön, hogy még legalább egy hétig szakadjon az eső! És az a jószágos, igazságos magyar Isten miért is ne hallgatta volna meg az imájukat, amikor olyan szépek és olyan nagyon szerelmesek voltak?

Eltelt, egy, de talán két boldog, szerelmes hét. Aztán jött egy irigy szél és úgy elkergette a sötét felhőket, mintha soha nem is lettek volna ott. Kisütött az őszi nap, megszáradt az üng, meg a gatyá, s ebből aztán eszébe jutott a deáknak az esküdt kötelessége!

- Holnap mennem köll! - mondta, s közben kibámult az ablakon, mert nem akarta, hogy az asszony észrevegye arcán végigcsurgó könnyeit. A szép-

séges asszony tett-vett és halkan énekelgetett. De az már a búcsúzkodásuk dala volt, s mindkettőjük szíve belesajdult:

**Búzá t kötöttem körösz tbe,
Nem tudom, hány van ezörbe?
Valahány szöm van ezörbe,
Annyiszor jussak eszödbe!**

Miért is akarnálak búsítani benneteket a búcsúzkodásukkal. Hiába szerette Mátyás, mert hát ő volt a deák, a szép-asszony testét-lelkét, minden porcikáját, mennie kellett, várta őt a kötelesség!

Kergették egymást az évek, hol ilyenek, hol olyanok, de olyan szép egyik se volt, mint amelyiknek történetét éppen most mondtam el nektek.

Mátyás vissza is tért arra e helyre!

Megtalálta a vakondok királyságát, az ördög borogatta kormos üstök réjtjét, meg az odvas fűzfát, de a házat, ahol olyan boldog volt, azt már nem. Csak néhány vadrózsabokorra lelt a helyén. Esős ősz lévén, azok tele voltak apró, piros szívekkel. Talán csókjai emlékéül hagyta ott őket a szépasszony, talán a költőző madarak... Ugyan ki tudná azt megmondani?

Amikor a király kérdezősködött a faluban, mindenki ártatlanul csóválta a fejét: - Tévedsz, öcsémuram, nem volt ott soha ház. Én már hatvanharmadik évem taposom, ismerek itt minden talpalatnyi helyet, de higgyed el nekem, nem volt ott ház, soha! Bizonyára tévedsz, egyik falu, egyik parasztház olyan, mint a másik. Valamelyik másik faluban járhattál.

De a király tudta, hogy nem téved: ott volt akkor az a ház, de nem volt ott sem

előtte, sem utána, mert azt csak ők ketten láthatták...

Már a mese elején éreztem a lappangó titkot, hogy nem egy szegény vándordeákról és egy közönséges szépaszszonyról szól... Még inkább megerősített ebben a hitemben, amikor a mese végén kiderült, hogy Mátyás a ház helyén csak vadrózsabokrokat talált. Hogy a közeli faluból senki nem látta azt a kicsi fehér házikót és gazdáját, azt a gyönyörűséges asszonyt, aki azzal búcsúzott tőle, hogy:

**...valahány szöm van ezörbe,
annyiszor jussak eszödbe!**

Eszibe is jutott, álmában is meg-megjelent, hogy visszaidézze azokat a szerelmes, boldog napokat. Mert nem más volt ő, mint Tündér Ilona, de nem a fényből és sugárból való, akikről a gyermekeknek mesélnek! Olyan volt akkor, amikor meghódította a mi királyunk szívét, amelynek a halászok, aranyászok, pásztorok emlegetik meg-megborzongva esti tüzeik mellett: szépséges szép, szerelemre született, asszonyosan telt földi nővé változott át, hogy megajándékozhasssa halhatatlan szerelmével a királyt. S hogy egyszer ő maga is érezhesse a földi szerelmet...

Akkor szökött ki először és utoljára országából, a csallóközi Tündérkertből.

Milyen szépen is csilingelhetek az ő ajkán azok a szerelmes "í"-ző szavak.

Hans-Guido Klinkner

Aforizmák

(Aphorismen)

Aki a fű növését hallja, annak nem
szükséges a viharjelző harangok
szavára várnia.

*

Minél rosszabb az idő, annál fontosabb
a munkahely légköre.

*

Nem kell énekművésznnek lennie annak,
aki pacsirtát tenyészt.

*

Önuralom: egy izgalmas könyvet nem az
utolsó lapjával kezdeni.

*

Az agy csodálatos szerkezet, amíg
működik.

*

A vagyon és nyomor hasonlítanak, csak
a nyomort hasonlíthatlanul
nehéz elviselni.

*

Az agyafúrtak téisztájának butaság az
élesztője.

*

Hiába minden forradalom. A népek
mindig új uralkodóért halnak.

Mazurka

(nagyapára emlékezve)

Szenet fejtett, kőzetet robbantott,
egy életen át.

Szent Borbála zászlaja alatt
fát és bádogot munkált, kifulladásig;
majd hegedűn húzta a talpalávalót,
míg házának adósságterhét leróttá.

Mint egy kő, nehezedett a tüdő
az idős ember törekenységére:
Egy kő az utolsó nagy háború
romjai közül.

Naponta, már egy egész télen át,
tartotta magát, imádkozva
a megváltó Erős Barát után,
aki életnek viselhetetlen terhét átveszi.
A hajnal szürkületében végül
jönni látta őt.

Legjobb gúnyjában, hegedűvel a kézben,
a követet pártfogóként fogadta,
s egy mazurkát játszott útjában
a végső kötélpályáig.

(Bayer Béla fordításai)

Bíró László

Csak én váltok jegyet

kitárja hatalmas ölet a csönd
zord világunk elfér benne komplett
tűzként lobogó sorsunk felett a
nap sárgájából kisül egy omlett

esténként mennyei úton járok
üstökösbe verem a térdemet
sokan ingyen álmodoznak csak én
váltok a Göncöl-szekérre jegyet

mint a vad kutya vicsorog századunk
az élet olykor szavakkal harap
s küzdelmes nagy lelki csatáinkban
a vers hathatós robbanóanyag

Kulimár János

Volt egyszer...

Volt egyszer egy nyár,
rózsakertek elomló ízével terhesült,
melyben ránk hajoltak az édes esték.
S ami ott fogant, mind
egy csodás harmóniától lelkesült, -
melynek titkát hiába is keresnéd.

Ha otthonodba térsz
és városod elcsendesül,
pihenj el Te is!
Álmodd, mit szíved
álmodni kényszerül,
álmodj kettőnkért is!
Sétálj újra tegnapiunk
hús pázsitján,
és akard, hogy én is ott legyek!
A boldog napokon se
tagadj meg: számíts rám,
hiszen hozzád űznek a kóbor fellegek.

Rubint Ágnes

Reggel

nem kellett
a fájó rettenet
izzó szemekben
régii álmodás pihent,
de elszakított
a lét értelmetlensége

Holnap magánya

talán felesleges
minden érzés
s a könnyek áradata
a vénülő folyóparton
eldobott kövekre emlékeztet,
mint megpihenő élet,
de ragyogni fog minden csepp
holnap este
a csendes magányban

Rövid gondolatok

egyre nehezebb lét
karol át a szélben
s talán holnap
örökre tovaszálllok,
mert fájdalmamat
felzaklatja a dal,
mely előttem tündököl
s játszadozik a hajnali égen

T. Ágoston László

Esik

Az egyre sűrűsödő esőcseppek vékony, szaggatott vonalat rajzolnak a villamos koszos ablaküvegére. A tarkód minden fékvisításra összerándul, mintha nem is hozzád tartozna. Külön életet él. Zsibbad, sajog, benne dübörög, zakatol a villamos, meg az egész bomlott város. Legszívesebben a kerekek alá löknéd, és röhögnél rajta, amint sárgáspiros, mocskos péppé dagasztja a botrányokra éhes csodálkozóknak döngölő pislogása.

Mert itt legföljebb csak pislognak... Aztán mennek tovább a hivatalokba, satupadok mellé (már akinek még van hová) és elmesélik a kollégáknak, barát-nőknek:

- Képzeld, Juci, olyan izgis dolgot láttam. A krapek leakasztotta a fejét és a villamos alá dobta.

-És?

- Mit és? Hát nem izgis?

Juci ettől ugyan még nem lesz okosabb, de nem kérdez tovább, nehogy buta kislánynak nézzék. Legföljebb ő is tovább adja a hírt egy másik Jucinak egy ÁFA nélküli vállalati fekete mellett.

- Hogy mik vannak... Képzeld, egy krapek leakasztotta a fejét a körúton, és a négyes villamos alá dobta. Így. Megfogta, és alá dobta. Aztán elment sétálni...Hová? A fene tudja, talán a Duna-partra. Én nem mentem utána...

Igen, talán valahogy így lenne. De minek? Otthon még a szomszéd anyósa, a Málcsi néni is rácsodálkozna; " Jé, Zolika, elhagyta a fejét. Észrevette? Hol történt, és hogyan?

És hiába bámul rád az a lepénymellű - nem is lepény, inkább pizza - úrihölgy, ott, ott, a kapaszkodónál, juszti se adod át neki a helyedet. Nem, az istennek se! Tudod, hogy ő rikácsolna a leghangosabban.

Nézed az ablakot és számolsz. Egy... kettő... öt... tíz..., amint a cseppek végigpontozzák az üveget. Aztán abbahagyod. Fáradt vagy, nehezedre esik még a számolás is. Tegnap döglesztő meleg volt. Meztelen is alig tudtad elviselni a felforrósodott lakásban. Jó lett volna megereszteni a vízcsapot, és üszkálni a tévé, meg a vécékagyló között. Marhaság... Úgyis átázott volna a födém, mielőtt még bokáig ért volna a víz...

Hát ez az! Ez az örökös ellentmondás, ez az állandó nemekkel teli bólogatás teszi tönkre az életedet. Mindig bólogatnod kell, amikor a belső hang azt súgja, hogy nem, és nemet mondasz, ha rábólint. Miért? Miért? Mert ez nálunk így szokás. Hogy másoknak tetszen... A főnöknek, meg a társadalomnak, meg mit tudom én...

Hát ez meg kinek szövegel? Olyan, mint Szaros Pista Jézus neve napján. Ady róla írhatta volna a disznófejű nagyurat. Savanyúság nélkül rá se vetheti az ember azt a két szép szemét, mert még elrontja a gyomrát... Hja, persze, ő a társadalom. Vagy legalábbis annak képzelet magát. Hogy mennyi skizofrén szaladgál szabadon ebben a városban... És hallgatsz, egyre jobban feszülő karizmokkal hallgatsz a süket dumáját.

- Az én hivatalomban, kérem, nincs ilyen! Ha valamelyik beosztottamról megtudom, hogy udvariatlan volt akár egy ügyféllel is, kezét csókolom, hát az

megnézheti magát! Úgy kirúgom, hogy a lába se éri földet. No, de mit várhatunk mi, idősebbek EZEKTŐL?

Igen, ez az a pillanat, amikor szeretnéd elereszteni a tenyeredet. Vagy az öklödöt? Végtére is egyre megy. Jól pofon vágni kétszer, hogy helyreálljon a társadalmi egyensúlya. Kétszer? Nem. Elég egyszer is. Elég, ha hátra néz, és úgy marad...

Aztán szépen, kerekdeden mosolyogsz, ahogy a jóanyád tanította, a körmöd a tenyered húsába vág, az arcodon éppen a kállai kettőst táncolják az izmok... És hallgatsz, hallgatsz, zárt fogsorral konoikul. Pedig nem adnád egy vasárnapi csirkepaprikásért, ha legalább hasba rúghatnád...

Valami biztos pontot keresel, amiben megkapaszkozhatsz. Valami megnyugtató melegséget... Megvan! Két karcsú láb, a fölötte hintázó szoknyával. Görcsösen bezárod a füledet, már nem láatsz, nem hallasz semmit, csak azt a két karcsú lábat, átfogva két vékony pánttal, fölötte meg azt a kis darab harangozóvásznat. Szinte hallod, amint a combjához ütődik.

De mintha kilöknék a szemedet; egy hatalmas mancs telepszik a hátsó felére... Az meg megrázkódik a gyönyörűségtől, úgy riszálja magát...

Fullasztó, forró, áthatolhatatlan tömeg. Visít a fék, aztán újra nekilődül a szerelvény. A kocsiban meleg pára terjeng, ázott, büdös, ápolatlan kutyaszőrszag. Az út felfalja a házakat, felfalja az esőt, föl zabál mindent, téged is. Nem megy tovább, le kell szállnod.

Arcodba vág a langyos víz. "Színtelen, szagtalan, íztelen folyadék" így tanították

a kémia órán. Már az inged is átázott, észre se vetted. Egyszeriben óriási ötletet támad. Ma nem mész dolgozni. És holnap se, és a jövő héten se, soha többé... Elindulsz az orrod után, és mész, mész, mész, amíg el nem fogynak a kilométerkövek. És nem fordulsz vissza soha többé. És soha többé nem mondasz nemet, ha bólogatnod kellene, és fordítva se. Nem jössz vissza soha többé ebbe a városba, nem ismersz soha többé senkit, akit eddig ismertél, és soha többé nem mosol naponta kétszer fogat. Semmi se érdekel, amit eddig tettél, csak ez a szagtalan, jó szagú eső. Vagy talán még ez se...

És valahogy egyszerre csak az úttest közepén találod magad. Hatalmas, megvadult gumikerekek rohannak feléd. Érzed, az életedre törnek, de aztán az utolsó pillanatban mégis elkerülnek. Valaki füttyül, mások kiabálnak. Te illedelmesen mosolyogsz. Mosolyogsz, és udvariasan köpöd feléjük a szavakat; "...le vagytok hányva!"

Aztán az a füttyörésző, kékkabátos pasas utat vág magának a fekete abroncsok között, és hozzád siet. Megragadja a karodat, és vezet, mint a vakokat szokás. Szó nélkül engedelmeskedsz, mosolyogsz, tán még elnézést is kérsz, pedig tudod, hogy meg kellene harapni a fülét, és a szeme közé ordítani, hogy "mammamija!" Miért pont ezt? És miért pont ezt ne? De te nem szólsz, nem harapsz, csak nézed a ruhádat. Elázott. Mondhatni, bőrig áztál. No, és akkor mi van? Ő pénz kér tőled. Egy pillanatra elgondolkozol, hogy miért éppen tőled? Aztán megadóan bólintasz. Nem vitatkozol, fizetsz. Az emberek kiabálnak, vitatkoznak körülöt-

ted. Némelyik örülnek titulál, mások azt mondják rád, szarházi drogos, de nem figyelsz rájuk. Elindulsz visszafelé. Az út megeszi a házakat. Most lassabban, mint az előbb, de biztosan fölزابálja.

Egy kocsi csapódik a járdaszegélyhez. Tavalyi Opel. A főnököd ül benne. Hív, hogy ülj be mellé. Utálod őt, és minden nap elhatározod, hogy másnap kiszúrod az autója gumiját, most mégis engedelmeskedsz. Mosolyogva ülsz be mellé, és egész úton köszöngeted a szívességét.

Este, hazafelé menet elhatározod, hogy majd holnap... Holnap elutazol, és soha többé nem jössz vissza. És az út kiokádja eléd a házakat, az embereket, a vilámost...

A tarkód épp úgy fáj, mint reggel, de most már tudod, hogy hozzád tartozik. Hozzád, mindörökre. És azt is tudod, hogy fölösleges ez a lázongás, csak te kophatsz el benne. Befalaztak, akár Kőműves Kelemennét Déva várába. Már tudod, hogy nem fogsz elutazni. Hová is mennél? És bölintasz, ha nemet szeretnél mondani...

A kapualjból egy fekete kóbor kutya sompolyog eléd. Félszegen, sután morogva, sunyítva lapul a falhoz. Belerúgsz, hogy vonyítson, s tudja meg, hogy ki itt az úr.

A lépcsőházban egy dróton lógó, csupasz, fakó villanykörte őrzi a zölden virágzó penészfoltokat. HAZAÉRTÉL.

Kovács István József

Érzem

Érzem, hogy valamit jelez,
A szervezet, a belső, a szív.
Már máshogy mozdul... így van ez,
És ez gondolkodásra int.

Megint, pihenhetek... újra,
És megfogadok minden jót.
Lehet, hogy be vagyok gyúlva?
Majd takarédba állok át.

Öregedés és fáradtság,
- tudom ez még csak a kezdet -
60 év után vigyázni kell!
Sűrűbben vetünk keresztet.

Érzem én... már vigyázni kell!
A visszafogottság, jó szándék,
Már az egészségem is érdekel!
Mondják: "minden nap ajándék"

Szántó Ilona

Előszó

Lelkem mélyhegedű
Oly szomorún keserű
Ujjaimon fut a nap
Hallani merre szalad

Kánikula

Izzik a levegő
Izzik a homok
Fák ágain hervad a lomb
Lelkünkben lángot vet
A kilátástalanság
Elégeti álmaink

Magyari Barna

Feslik fajunk

nyakon forgatom
a fej kupakot
bőrömbe töltve
vajon mi vagyok

alany állítmány
furcsa arányban
néhány bájos hölgy
fekszik a számban

agysejtjeimhez
ragad az atom
a szépteremtést
dacból folytatom

tudom a női nyál
meleg tinta
mely ajkam s bőröm
is teleírta

akár a szoknyád
lazulok megint
oldani énem
a szesz is segít

a testünk kopik
csak a gőg örök
hisszük mi állunk
mindenek fölött

keresem magam
valaki leínt
vívódom a csönd
törvénye szerint

emberségünkön
egyre több a lyuk
tépett ruhaként
feslik már fajunk

lelkünk nem eső
szenvedély veri
esetlenségünk
színültig teli

szókert agyamba
belehel a gyom
ragad hozzám
a végtelen-alom

tévéműradónk
villódzó szégyen
gyalázat fröccsen
látható térben

gördül a magány
csilléket érzek
szívünk tömbjeit
viszi a végzet

lelki sebeink
fájnak hetekig
az élet mégis
hamar eltelik

Nagy L. Éva

Keresem utamat

A Nap lemenőben, tompulnak a fények,
csitulnak a zajok, csendesek az éjek.
Utamat keresem talán utoljára,
nem rak fészket madár kiskertem fájára.

Elindulok búsan, kergetem a vágyam,
az éj tengeréből Hold süt reám lágyan.
Az ég és Föld néma, a sarkcsillag ragyog,
most érzem igazán, boldogtalan vagyok.

Utamat átszelték viharok és fények,
immáron elmúltak ötven kemény évem.
Oly sok villámcsapás sújtotta életem,
temetők mélyében járkal képzeletem.

Búködös időben, fagyos téli álom,
lelkem jéggé fagyva, nem lelem a párom.
Utamat keresem, tudom utoljára,
talán rátalálok életem párijára.

Németh Erzsébet

Miért hagyjátok?

Jajok ölelnek magukhoz,
szorítják gyenge vállam,
jajok havazzák hajamat,
madárként szállnak utánam.

Fészket raknak tekintetemben,
jajfiókákat költenek,
mosoly-rózsáim fölزابálják...
Miért hagyjátok, emberek?

Lévai Wimmer Mária

Mindörökké...!

Férjemnek, Baráti Molnár Lórátnak

Elvesztettem apám és anyám,
Fiamat is, harminc évesen.
Férjem és társam Te vagy nekem;
Szeliéd harccal küzdök Teérted.

Nő vagyok: feleség, hitvesed.
Létem értelme Te maradtál.
Az Út vagy. A Cél, Kezdet és Vég.
Mert voltál. Vagy. Mindig leszel már.

Amíg én élek, amíg Te élsz -
Nem vihet el a karmos Idő;
Harcolok Érted szerelemmel.

Jóság, hűség és odaadás -
Benned élek és Te bennem élsz;
Egymásért vagyunk: mindörökké...!

Baráti Molnár Lóránt

Mindörökké...!

Válasz feleségem, Lévai W. Mária "Mindörökké...!" c. szonettjére

És miként a nyári búzamezők
Szőkesége, az a szőkeséged...
Kék szemed a nyári egek kékje,
Gyönyörű tested, mely majd az Idő

Foglya lesz, mégis szép mindhalálilig;
Hiszem, talán a halálon túl is,
Mert a Remény vagy. A Hit. Az Erőm;
Léted-lényed, mint hívőknek oltár.

Eléd borulok, oh, én Asszonyom,
Tarts meg engem, hogy megtarthassalak!
Küzdünk, harcolunk, íme, kézen fogva -

-Megyünk mindvégig. Végtelen a Tér,
S talán végtelen úton járunk;
Te és én. Ketten: már mindörökké...!

Sárközy Vendel Gergely

A szemed...

Ó, a te szemed fénylő messzeség,
gyémántcsillogás - csak nekem viríts
és engem szépíts, engem ékesíts.
Jöjj s maradj kicsi, nekem így vagy szép.

A szemed Nap, hintsd hát fölöttem szét
sugarait, engem éltes, vidíts.
Az vagy nekem, mi szomjazónak víz!
- Te általad élek sokáig még!

Ó, a Te szemed kis rózsabimbó,
légy csak az enyém, - csak nekem nyíló.
A Te szemed egy picit könyvecske:

Szerelmi versek szép gyűjteménye.
Szirom-pilláid nyílnak felém
s szemedből gyönyörűt olvasok én.

1976.szeptember 22.

Németh Erzsébet

Gázlómadárként

Micsoda utakon jöttem!
Mocsáron, lápon
gázlómadárként
tapostam át.
Csak hogy halljam
az Élet igéit,
értsem az Istenek szavát.
Vazullá vakulok mégis,
forró ólom égeti fülem.
Miért volt hát a harc? -
Óskeletal küszködő leánya
elfújja lassan a tüzet.

Németh Dezső

Ballada a gerinc - (út) telenekről

Polgárok, ti mindent látni vágyók,
ne gondolatok rosszra semmiképp;
házak helyén, ha lopott föld tátong,
az Istennél tán van még menedék.

Kint a kukák holdfényben is szépek,
már nektek aranylik minden szemét...
Mentek innét úgy, mint elítéltek,
ha megkapjátok jussotok felét.

Eldöntve pár fogyatékos által,
hogy sajátodból miként részesülj;
s kifosztottan törvény praktikákkal,
még nem tudod, hogy hová menekülj!?

Jogászok? Én nem vetem meg őket.
A politika árnyképei ők.
Bárgyún nézik a bús elmenőket,
e sikerdíjas állam-jogerők.

Igázva állunk lógó állal,
lelkünk fekete felhő, sír nagyon;
de házunk dől és ős magyar lázzal
önmagunkat verjük csak agyon.

Bár törni kéne, örült-összefogva,
gané árnyak csalárdsága ellen,
hogy irmagját is halálra botozva,
júdáspénzért örök poklot nyerjen.

Ne mondjatok még semmi rosszat.
Ne ítéljétek hamarkodva el...
Ti törvényektől már fölakasztottak;
volt házatokon varjú énekel.

Ajánlás:

Herceg! Polgármesterek királya!
Oh, szánd az esendő, ki útra kél,
s Csepel utcáit céltalan járja,
ha feje felett nincsen már fedél!

Rudnai Gábor

Bio Sütő Ildikónak

Élelmiszerben a bio
vagy csak a házi koszt a jó.
A hatás kimutatható:
a Jangcét átúsztta Mao,
itthon egy főzelékfaló,
rettenhetetlen sportoló,
kinek nem árt se jég, se hó,
télien a Dunát, a folyó
nem tisztább, mint a lefolyó,
fülét is veszhetné, mint Vincent
van Gogh, ha nem a ginzeng
tea volna az itala,
de így tele
vitalitással védve lesz
az ember lánya vagy fia;
dühönghet kint a maffia,
sose keresd
a vést, a stresszt,
tehát
csak főzz
egy jó erős
teát,
átitat
az áhítat,
mindent feledtet és legyőz,
le a
tea-
gőz.

A BÁCS-KISKUN MEGYEI KÖLTŐK ÉS ÍRÓK IRODALMI LAPJA

A JELEN-LÉT

várja írók és költők alkotásait!

Alapító főszerkesztő:
VÖRÖS JÓZSEF

6000 Kecskemét, Lóverseny u. 23.

Tel: 76/475-068

Kondor Jenő

Tavaszi szél

Tavaszi szél - szerelmem
sörényes széltépte fák
isteni kék a szemedben
bokorba búvó kis virág

Búvok én is karodba
ölelnek reszketeg ágak
Tavaszi szél - szerelmem
szívem rügyfakadás - várlak

Ébredés

Itthon vagyok derékba tört
hazajöttem fázós tájon
mert meggyötört vas bilincsem
haza-vágyam jobban fájjon

Jobban sírjon janus-napunk
ébredve csalfa hajnalon
méz-sugarak félszeg tánca
csurog lázam az ablakon

Vas bilincset őrző idő
hiába pudvás lakatod
torkomban madár énekel
kis cinkém hangja megragogy

Ragogy egy tűzpiros madár
repdes szívembe költözött
karjaid szárnya visszavár
fény ragogy a fény fölött

Kisvárdta, 2001. febr. 17.

Rudnai Gábor

Iroda-lom

Eldobott papírgalacsint kíváncsi svábbogár görget.
Ha csak a felét is értené, nem volna nála bölcsebb.
Ha tudnád, mi van a gombócban!
Titkos! Tiltja az ombudsman.

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1500,-Ft.

A **Lant Irodalmi Klub**
tagsági díja egy évre: 500,-Ft.

Ez magába foglalja a művek
gondozását és közlését.

Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címére. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**

IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant

1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Telefon/Fax: 277 5309

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu
lantklub@interware.hu

ISSN 0865-8633

Baráti Molnár Lóránt

Abdai siratóénekek

1909. május 5-én született Radnóti Miklós
emlékére

csendesen álltál csendesen
hallgattad az égig nőtt csendet
halottak erdejét zúgatta szél
te ástad azt a vermet

csendesen álltál csend alatt
szemébe nézve iszonyú világnak
a földön rögök csend-arcú csillagok
/tarkóra szorított pisztolycsőre vártak /

dörrenés vágta szét a csendet
holtan dobott az abdai földre
/madár kiáltozott haláloed felett
sötét csend-madár mindörökre /

Abda, 2002. december 6.
Miklós napján

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.